

վերաձևներն ու կիրառող սաները դուրս-
նելի-ի ձեռքով դուրս թափել...

Թէ անցեալ տարի և թէ այս տարի
մի քանի անգամ առիթ ունեցայ Բա-
զուի բնակարաններէ մասին գրելու և
ասացի, թէ քաղաքային վարչութիւնը
գովիի մի ձեռնարկութիւն է արել՝ շե-
քաւոր դատակարարի համար քաղաքից
դուրս մասշինի գնեցով գետիններ նշա-
նակելով, ուր գործաւորներն կարելի
լինի իրենց համար բնակութեան շէնքեր
կառուցանելու: Բայց այժմ խնդիրն այն է,
որ արդեօք գործաւորները պիտի միջոց
ունենան այդ գետիններէն գնելու և շէնք
կառուցանելու: Ամենքս էլ գիտենք, թէ
մեր քաղաքի ամբողջ գործաւոր դասա-
կարգում կարելի է միայն գտնել մի կամ
երկու հոգի, որոնց միջոցները ներքին մի
այդ տեսակ ձեռնարկ անելու: Ի հարկէ
այդ տեսակ մարդն էլ չքաւոր, չունեւոր
չի համարուի: Եւ մեր խօսքն էլ արդէն
այդ տեսակ անձերի մասին չէ, այլ նը-
րաց, որոնց ընտանիքը բաղկացած է
8 12 հոգուց և ընտանիքի տարեկ սոսա-
նում է ամսական 25—30 ռուբլի, ու այդ
փողով հայթայթում բազմամարդ ընտա-
նիքի առօրեայ պահանջները: Այդ տե-
սակ գործաւորի համար է, որ ասում եմ,
թէ եթէ քաղաքային վարչութիւնը գե-
տինն էլ զիջում անէ, դարձեալ նա չի
կարող մի կողմից ընտանիք կառավարել,
սակ մարձ տալ և միւս կողմից էլ սե-
նակներ չլինել: Նրան հարկաւոր է կան-
խիկ փող, որից, դժբաղդաբար, գուրկ է:
Քաղաքային վարչութիւնը, միանգամ
ընդ միշտ վերացնելու համար այս խնդ-
րի բոլոր անխաբար կողմերը, շատ լա-
ւան արած կը լինէր եթէ հասարակ
դասակարգի միջոցներն աչքի առաջն
ունենալով՝ ինքը՝ քաղաքային վարչու-
թիւնը ձեռնարկէր այդ տեսակ շէն-
քերի շինութեան: Եւ երբ սենեակ-
ները կը շինուին և կը վերջանան, կա-
րելի է պատշաճաւոր վարչութիւնից
խոսակցան չբաւարարող ցուցակագ-
րուած անունները պահանջել և այդ
խոսակցաններին փոխադրել նոր շինութիւն-
ները: Եւ երբ քաղաքային վարչութիւնը
չի կամենալ իւր անուկից մի բան կորց-
նել, այն ժամանակ կարող է այդ
չնշքերը վարձու տալ գործաւորներին, ի
հարկէ ոչ անխիղճ գնեցով, և կարճ ժա-
մանակամիջոցում իւր ծախսը հանել:
Այդպիսով շէնքերն էլ քաղաքին կը մնան:
Այլ բան է, եթէ ծախսը և շահը հանե-
լուց յետոյ քաղաքային վարչութիւնն այդ
սենեակները գնահատէ և տայ միջի բնա-
կիչներին: Դա հօ աւելի մարդասէր մի
վարձուք կը լինի:

Եւ այդ մի օրինակից գործ կը լինի
ներկայ քաղաքային վարչութեան կող-
մից:

ԲԱՆԱԿԱՆՆԵՐ

ԽԱՆԴԱՆԻՔԵՐՆ ԿՈՆՖԵՐԵՆՏԻՆ. —
«Bureau Hollando-Beige»-ը հարդուում
է կոնֆերենցիայի նախագահ բարոն
Ստաալի իրականաբար ճառը, որ նա խօ-
սել էր կոնֆերենցիայի բացման հրկրորդ
օրը իւր մօտ կայացած նիստում: Իւր
գրեթէ ամբողջ ճառը Ստաալը նուիրել
էր միջազգային վեճերը միջնորդ դատա-
րանով լուծելու խնդրին, խորհուրդ էր
տալիս անկարելիին մի կողմը թողնել,
գետնուել այն բանով, ինչ որ կարելի է
իրագործել, չգրադուել վերացականով և
չհրաժարուելով հիմնական յայտերից, ա-
մուր հիմք դնել այդ յայտերի իրագործ-
ման համար: Խաղաղութիւնը պիտի աւ-
րապնդուի ամենից առաջ միջնորդ դա-
տարաններով, դիւանագիտական գոր-
ծունէութեան զարգացումով: Իւր ճառի
ամենավերջին մասի մէջ բարոն Ստաալը
մատնանիչ արաւ զինուորները չափաւո-
րելու խնդրի վրայ և ասաց, որ այդ
խնդրի վրայ մեծ ուշադրութիւն պէտք
է դարձնել:

—Հարդուում են, որ կոնֆերենցիայի

որոշումներն նկատմամբ մամուլին տե-
ղեկութիւններ հաղորդելու մասին որո-
շումը կայացել էր մեծ դժուարութեամբ:
«Algemeen Handelsblad»-ի առիթով, ալ-
բանին դէմ էին ուսու ներկայացուցիչնե-
րը, իսկ Հոլլանդիայի և Բելգիայի ներ-
կայացուցիչները, միւս փոքրիկ պետու-
թիւնների ներկայացուցիչներին հետ միա-
սին, պահանջում էին, որ մամուլն ան-
տեղեկակ չմնայ այն բոլորից, ինչ որ
պիտի կատարուի կոնֆերենցիայի նիս-
տերում:

—Կարծում են, որ կոնֆերենցիան,
ամենայն հաւանականութեամբ, կը տեղ
մինչև յունիսի կէտը:

—«Bureau Hollando-Beige»-ը հարդու-
ում է, որ նորատի Վիլհելմինա թա-
գուհին մտադիր է յունիսի 17-ին (5-ին)
գեղարուեստական մի տօնախմբութիւն
սարքել կոնֆերենցիայի անդամների պա-
տիւն: Այդ մասին նիդերլանդի արտա-
քին գործերի մինիստր Բոֆորն արդէն
գրաւոր կերպով տեղեկութիւն է տուել
կոնֆերենցիայի նախագահին:

ՊՐՈԿԵԴԱՆՏ. —Գերմանական մի լը-
րագրի Պետերբուրգից ստացած մի թղթ
թակցութեան հիման վրայ «Times»-ի
Բերլինի թղթակիցը հաղորդում է, թէ
Ռուսիայի ազդեցութիւնը Պարսկաստա-
նում որքան պիտի զարգանայ ապագա-
յում: Թղթակցութեան հեղինակն ապա-
ցուցանում է, որ Ռուսիայի համար ան-
հրաժեշտ է դուռ գտնել Միջին Ասիայից
ծովը դուրս գնալու համար, և այդ բա-
նը նրան հարկաւոր է այդտեղ աւելի,
քան ուրիշ տեղ, որովհետև նրա ազդե-
ցութիւնը Ռուսիայի վրայ թուլացել է,
Փոքր Ասիայում նա ոյժ չունի կուռնուել
երկրական միւս ազգերի ձեռնեղջու-
թեան դէմ, և, հետևաբար, Միջերկրա-
կան ծովը նրա համար վնասուած է.
դէպի Հնդկաստան ձգտելը, որ նախկ-
գրեծ էին դեռ ևս Պաւլ և Ալեքսանդր
I Կայսրերը, անիրագործելի է. մնում է
միայն Պարսկաստանը, որը ոչ թէ միայն
ամենակարճ ճանապարհն է, այլև այն-
պիսի մի տեղ, ուր Ռուսիան ամենից
քիչ ընդդիմութեան պիտի հանդիպի:
Անդրկովկասը և Միջին Ասիան իրենց
օրինակով ամենից լաւ ապացուցանում
են, որ Ռուսիան ընդունակ է պահա-
նելու նաև Պարսկաստանն այն անյու-
սալի քայքայումից, որի մէջ ընկել է
այժմ այդ երկիրը: Հեղինակը չի կար-
ծում, որ Ռուսիան բոլորովին միայն
իւր հետ Պարսկաստանը, բայց նա
արտօնութիւն կըրտաւայր բոլոր հարկա-
ւոր խճուղիներն ու երկաթուղիներն
ինքն անցկացնելու: Պարսկաստանում,
նմանապէս իւր հսկողութեան տակ կառ-
նէ պարսից ֆինանսները և իրաւունք
ձեռք կըրեր մի բանի նաւահանգիստ-
ների տէր լինելու: 1903 թուականից
Ռուսիան բացասական veto-ի իրաւունք
է ստանում այդպիսի բոլոր արտօնու-
թիւնների վերաբերմամբ. եթէ այդ ար-
տօնութիւնները տրուելու լինին ուրիշ
ազգերին: Ռուսիան, թղթակցի ասելով,
վերջնականապէս որոշել է երկաթուղի
անցկացնելու Ռաշտից (Կասպից ծովի
վրայ) մինչև Չաուսը (Հնդկական ու-
կիանոսի վրայ), գրեթէ մինչև Բելու-
շիստանի սահմանները, Թեհրանի, Սպա-
հանի, Եզքի և Քիրմանի վրայով: Երկա-
թուղի ուղի պիտի կունենայ 1,200 մը.
գոն երկաթուղի: Թղթակցից կարծում
է, որ Ռուսիայի այս յառաջխաղացումը
ոչ թէ միայն անխուսափելի է, այլ և
վերին աստիճանի ցանկալի է Գերմա-
նիայի և Անգլիայի համար, որոնք այս
դէպքում կազատուէին այն երկրի դից,
որ պիտի պատճառէր նրանց Ռուսիան,
եթէ վերջինս խառնուելու լինէր Փոքր
Ասիայի և Հնդկաստանի գործերին:

ԲՈՒՆԻՍ ԵՒ ՀԵՐՏԵՆԲԵՐԳ. — Թիւր-
քիայից անջատուած և Աւստրիայի հովա-
նաւորութեան տակ գրուած այդ երկրի
այժմեան կառավարչապետի, բարոն Գալ-

լայի, ծրագիրն է՝ ոչնչացնել բնիկ ժո-
ղովրդի իրաւունքները և երկիրն աւա-
րիացնել: Այդ ծրագրի համաձայն, ի մի-
ջի այլոց, նշանակում են այնպիսի հո-
գեւորականներ, որոնք մի բանի չբանա-
նի համար պատրաստ են իրենց հօտը
ծախելու կառավարութեանը: Այդ պատ-
ճառով ժողովուրդը, օրթոդոքս սերբերը,
խիստ զայրացած են և ոչ մի յարաբե-
րութիւն չեն ուղղում ունեւալ այդպիսի
ապիկար հոգեւորականների հետ, որոնք
իրենց համար հովիւ են կարգուած ի-
րենց կամքին հակառակ: Բայց նրանց
համար ծանր է, ի հարկէ, այդ ականա-
հրաժարումն իրենց մայրենի եկեղեցուց
և նրանք, հնար եղածին չափ, դիմում
են հարեան ծովի քահանային, եթէ
միայն վերջինս ընտրուած է ժողովրդից,
և ոչ թէ նշանակուած է Գալլային ծա-
ռայող միտադրութեան կողմից: Բայց
զրա համար հարկաւոր է նախապէս
խնդրել տեղական միտադրութիւն թուլ-
ութիւնը, իսկ թէ Բոսնիա-Հերցեգովին-
նայի օրթոդոքս միտադրութեանն այդ-
պիսի դէպքերում ինչպէս են վարում,
—երևում է տեղական մի լրագրի հե-
տեւալ հաղորդածից:

Մտտաբանի մի երիտասարդ կամենում
էր պատկուել, բայց ոչ թէ Մտտարի,
այլ Բլագայի եկեղեցում: Նա գնում է
միտադրութեան Սերաֆիմի մօտ և խնդում,
որ թող տալ իրեն պատկուելու Բլա-
գայում: Սերաֆիմը զբաւոր թուլութե-
ան է տալիս, բայց խաբում է նրան.
պատկան հրամանակներ տալով, նա խ-
նդի մի ուրիշ հրաման է գրում Բլագա-
յի քահանային, որ այդ օրը ժամ չասի
և որիւ օրինակատարութեան պատըր-
ուակով հեռանայ հարեան գիւղը: Ի հար-
կէ, քահանան չէր կարող զանց առնել
այդ հրամանը, և երբ փեսան ու հարսը
գալիս են եկեղեցի, տեսնում են, որ
դուռը փակ է, և իմանում են միտա-
դրութիւն կարգադրութիւնը: Խաբուած ու
զայրացած՝ նրանք վերադառնում են տուն,
աղօթում են ս. Գեորգի պատկերի ա-
ռաջ, Աստուծոյ վրայ են կանչում, որ ի-
րենք մեղաւոր չեն, իսկ ներկայ եղողնե-
րն օրհնում են նրանց ամուսնութիւնը:

Այս առթիւ լրագրից գառնում է մի-
տադրութեան, բացակայելով. «Սերա-
ֆիմ, ով է ժողովուրդին փախցնում ե-
կեղեցուց: Դուք և Մանդիլը (Սերաֆիմի
գործակիցը): Դուք էք շարժել արմատը:
Եւ դուք յանդիմութիւն ունիք դեռ ևս
ժողովուրդին մեղադրելու: Դուք և մի-
այն դուք էք մեղաւոր Աստուծոյ և ժո-
ղովրդի առաջ, որ ժողովուրդը ե-
կեղեցի չի յաճախում, այն եկեղե-
ցին, ուր բոլոր էք գրել դուք Կալ-
լայի կոմիտաների հետ. դուք էք մեղա-
ւոր, որ ժողովուրդը չի մկրտում իւր ե-
րեխաներին, չի պատկում եկեղեցում և
հոգեհանգիստ չի կատարում իւր մեռել-
ների համար: Ոչ որ այնքան բաղաւոր-
չէր լինի, որքան սերբ ժողովուրդը, ե-
թէ հասնէր այն օրը, երբ նա կարողա-
նար զանգի ձայնը լսած ժամանակ գնալ
եկեղեցի և այդտեղ չտեսնէր ձեզ ու ձեր
քահանաներին, այլ այն հոգեւորականե-
րին, որոնք ինքն է ընտրել իւր համար,
երբ նա կարողանար սրտի խորքից դիմել
սու Աստուծոյ այն տաճարից, որն այժմ
դուք սրբապղծել էք»:

ՀԵՐՏԵՆԵՐ

ՊՐՈԿԵԴ, 19 մայիս. —Դրաֆուտի գոր-
ծը: Բալլո-Բուպլէն վերջացնում է վերա-
քննութեան հակառակորդների պատճա-
ռաբանութիւնները մի առ մի առաջ բե-
րելով: Այնուհետև նա աւելացնում է, որ,
եթէ վերաքննութեան պահանջն ըստ
էութեան ընդունելի լինի, կը մնայ հար-
ցելով վերաքննութիւնը գործի վերանոր-
ոգումը պիտի լինի արդեօք, թէ գործը
չպէտք է վերանորոգել: Բանն այն է,
որ բողոքներն ուրանալ չի կարելի, ինչ-
պէս և չի կարելի պնդել, թէ բողոքներն

հանրին է կեղծել: Ուստի Մարնալը և
ընդհանուր պրոկուրոր Մանոն պահան-
ջում են միայն գործի վերանորոգումը:
Բալլո-Բուպլէն կարգում է Մանոյի մեղա-
դրական գրութիւնը, որի մէջ ցույց է
տրուած նոր գովումներ, թուով 10,
որոնք կարող են ապացուցանել Դրա-
ֆուտի անմեղութիւնը: Սկսելով քննել
Դրաֆուտի խոստովանութեանը, Բալլո-
Բուպլէն ասում է, որ Դրաֆուտը հարց-
ու փորձի ժամանակ անդադար պնդում
էր, որ ինքն անմեղ է: Բալլո-Բուպլէն
գտնում է, որ Լեբրեն Ռենդի գեկուցա-
դրներով Դրաֆուտին վերադրուած խոս-
տովանութեանը չեն կարող արգելք լի-
նի վերաքննութեան համար: Ինչ վերա-
բերում է մեղադրողի կողմից եղած բո-
ղոքի կրիտիկային, այդ կրիտիկան էլ
իւր մէջ ապացուցներ չի պարունակում,
որովհետև ծախուած դոկումենտներին նա-
նախութիւնը ոչ ոքի յայտնի չէ: Այս բո-
լորը չի կարող արգելք լինել վերաքն-
նութեան համար: «Իմ կարծիքով,—ա-
սում է Բալլո-Բուպլէն,—իրաւաբանական
տեսակետից նշանակութիւն ունին միայն
ձեռագրերը, թուղթը և այն, թէ բողոք-
ներն Դրաֆուտին է գրել թէ Էստերհա-
զին: Մանրամասն ուսումնասիրութիւնից
յետոյ ես, իմ կողմից, այն համոզմանն
եմ եկել, որ բողոքներն գրել է Էստեր-
հազին» (Երկարատե յուշում): Զեկու-
ցանդի առում է, որ իրեն հետ համա-
կարծիք են Պոյ Մայքըր և Մոյլինէին:
Այս կարծիքը հաստատուած է նրանով,
որ երկու նամակ գրուած են նոյնպիսի
թղթի վրայ, որպիսի թղթի վրայ գը-
րուած է բողոքներն, իսկ Էստերհազին
խոստովանել է, որ այդ նամակների
հեղինակն ինքն է: Զեկուցանողն ասում
է, որ Էստերհազին վրայութեամբ այդ
թուղթը մօտ 12 տարի է, որ այլ ևս չի
գործածուած: Բողոքներն և յիշեալ երկու
նամակներն ահազին նմանութիւն ունին
իրար հետ: Մի կարեւոր գիտ է երկու
նամակների համար ես: Էստերհազին չէր
խոստովանել գնեցաւ Ռոժէից, որը հարց
էր տուել իրեն, թէ այդ նամակները յի-
նայ չէին գրուած արդեօք: Բայց ես գի-
նեցաւ Ռոժէի կասկածը բողոքովն ան-
հիմն եմ համարում, որովհետև բողոքների
թղթի ձևն ու տեսքը նշանակալից են:
Այնուհետև Բալլո-Բուպլէն խօսում է ձե-
ռագրի նմանութեան մասին և աւե-
րացնում է. «Երկուսով որ խօսենք,
ես չեմ կարող ուրանալ այնպիսի նոր
փաստի գոյութիւնը, որ յայտնի չլինէր
1894 թ. դատաւորներին» (Զօրեղ յու-
զում): «Դրաֆուտի գործի յարուցած
աղմուկը ցույց է տալիս, որ այս գործն
անսովոր գործ է: Վերաքննութեան
պաշտպանները զօրքի և դատարանի
վրայ գործած իրենց անտեղի յարձա-
կումներով երկրի մէջ անհամբերատարու-
թիւն են ստեղծել դէպի զօրքը: Զօրքը
Նոյնքան անարար, որքան և կըրտո
յարձակումների առարկայ էր դարձել:
Զօրքը չի ենթարկուած մեր դատաստա-
նին: Նա բարձր է կանգնած այս ժողովրդ
գործի քննութիւնից: Նրա պատիւը կա-
րիք չունի, որ անմեղ մնա Ստաալա-
ների կողմից: Ես ձեռքից չեմ պահան-
ջում,—վերջացնում է Բալլո-Բուպլէն,—
որ դուք Դրաֆուտին անմեղ յայտարա-
րէք, բայց հաստատ համոզմունքով և
պարտք ու պատասխանութիւնս չեմ
մաքիս հակախաղով ես առում եմ պէտք
է կարգադրել, որ 1894 թ. դատը վե-
րաքննուի և Դրաֆուտը յանձնուի գի-
նուորական այնպիսի դատարանի, որը
իւր դատաւիճակը կարգաւ գործին լուծի
տեղակ լինելով» (Համեստ ծափեր դա-
լիս խորքում): Ընդհանուր պրոկուրոր
Մանոն կարգում է իւր եղբակցութիւն-
ները: Նա պնդում է, որ իւր միակ հո-
գացողութիւնը ճշմարտութիւնը գտնելն
էր: Նա պնդում է իւր դէպի զօրքը տա-
ծած սիրով վրայ: Սկսելով քննել փա-
տերը, նա յայտարարում է, որ այն ա-
մենը, ինչ որ չի վերաբերում բողոքնե-
րին, չպէտք է քննել: Բողոքներն է հիմ-
նաւան խնդրել, որովհետև մնացած գո-

կումներն զեր չեն խաղաղել 1894
թ. դատի ժամանակ: Մանոն խօսում է
բողոքների ծագման մասին, ինչպէս այդ
ցույց է տուել քննութիւնը: Բողոքներն
գրուած է օգոստոսին, և ոչ թէ ապրի-
լին, ինչպէս որ ասուած էր Դրաֆուտի
դէմ կարգացուած մեղադրական ճառի
մէջ: Դա նոր փաստ է, որովհետև ամ-
սաթիւն անձաւորութիւնը մոլորեցրել է
դատաւորներին: Մանոն այնուհետև աշ-
խատում է ապացուցանել, որ բողոքներն
գրել է Էստերհազին: 1894 թ. էքսպեր-
տիզան սկսել է եղել և կարող էր մոյո-
րեցնել 1897 թ. դատարանի անդամնե-
րին, նմանապէս և 1894 թ. դատաւոր-
ներին: Մանոն իւր ճառը կը շարունակի
վաղը. Նիստը փակուած է առանց միջ-
նադէպերի:

ՊՐՈԿԵԴ. — Վերաքննութեան կողմնա-
կից լրագրները բացատրութիւններ են
տալիս Բալլո-Բուպլէի եղբակցութիւննե-
րին, հիացքի և ցնծութեան զգացումներ
արտայայտելով: Վերաքննութեան հակա-
ռակ լրագրներն ասում են, որ Բալլո-
Բուպլէն իրեն աշատու ցույց տուեց:

ՀԱՅՏ. — Երկրորդ յանձնաժողովի օգ-
նական-յանձնաժողովը, քննելով Բրիտ-
անի 1874 թ. կոնֆերենցիայի արձա-
նագրութիւնները, երկրորդ ընթերցմանը
ընդունեց գերիներին վերաբերեալ յօ-
դուածները: Այնուհետև քննում էին
պատերազմի ժամանակ անձատուր լի-
նելու, պարտաւորութիւնների և հաշուու-
թիւն կայացնելու մասին խնդիրները:
Այս խնդիրների վերաբերմամբ ևս համա-
ձայնութիւն է կայացած: Հետեւալ նիս-
տում կը կայանայ երկրորդ ընթերցումը:
Երկրորդ յանձնաժողովի օգնական-յանձ-
նաժողովը, որը քննում է Գարմիլ Խաչին
վերաբերեալ խնդիրները, առաջին ըն-
թերցմամբ քննում էր ժուլին 1868 թ.
պայմանագրի լրացուցիչ յօդուածը՝ պայ-
մանագրի ծովային պատերազմների վե-
րաբերմամբ ևս գործադրելու մասին:
Այդ յօդուածը բաժանուից երեք կարգի
—նիւթ, պերսնայ, և ընդհանուր որո-
շումներ: Նիւթի մասին յօդուածը, որ
քննում էր այսօր, ընդունուած է առա-
ջին ընթերցման ժամանակ անշահն փո-
փոխութիւններով:

Այսօր հաստատուած է միջնորդ
դատարանի մասին ուստաց առաջարկի
սկզբնական խմբագրութիւնը: Առաջար-
կութիւնները հիմնուած են հետեւեալ
սկզբունքների վրայ. լուրջ տարաձայնու-
թիւնների կամ պառակտումների դէպ-
քում, գաղապարներ մասնակցող պետու-
թիւնները պէտք է նախ, քան զինքի
դիմելը, տեսնեն, թէ պարագայները որ-
քան են թույլ տալիս դիմելու մի կամ
մի քանի պետութիւնների ծառայու-
թիւններին կամ միջնորդութեանը: Եթէ
պառակտումներ վերաբերում են քաղա-
քական նշանակութիւն ունեցող խնդրե-
ներին, վեճի մէջ չչափազանցուած պե-
տութիւններն իրենց ձեռնիւրեցումներ
առաջարկում են վեճի կողմերին իրենց
ծառայութիւնները վերականգնելու բա-
րեկամական այնպիսի համաձայնութիւն,
որով չխանգարուին մնացած պետու-
թիւնների շահերը: Միջնորդութիւնը և
ծառայութիւններն ունին միայն բարե-
կամական խորհրդի բնաւորութիւն, ա-
ռանց բռնի պարտաւորման ծէք վեճը
վերաբերում է իրաւունքի խնդիրներին,
այն ժամանակ գործն սկսում է եղած
դրութիւնը բացատրելով և պարզելով
Միջնորդ դատարանին իրական և արդար
միջոց է ձանաչում հրապարակաւ հա-
մար: Պետութիւնները պատրաստուած
են դիմելու միջնորդ դատարանին, եթէ
վեճը չի վերաբերում կենսական շա-
հերի կամ չի շօշափում վեճի կող-
մերի ազգային շահերը: Իւրաքանչիւր
առանձին պետութիւն կարող է, բացի
դրանից, միւս պետութեան հետ ջոկ
համաձայնութիւն կայացնել, որի զօրու-
թեամբ միջնորդ դատարանը պարտա-
դիր է դառնում: Չլիառաքուած միւս
բոլոր դէպքերում միջնորդ դատարանը
պահպանում է զուտ ֆակուտատիւ նը-

